

Κυριακή του Ασώτου.

Από τον Συναξαριστή.

Τριώδιο.

Είναι πολλοί που αναγνωρίζουν ότι έχουν πολλές αμαρτίες και από πολύ νεαρή ηλικία ζουν με ασωτία παραδομένοι σε μέθες και ασέλγειες, και αφού πέσουν έτσι στον βυθό των αμαρτιών, στη συνέχεια φτάνουν στην απόγνωση, που είναι γέννημα της αλαζονείας. Και γι' αυτό καθόλου δεν θέλουν να στραφούν στην αρετή, αλλά προβάλλοντας το πλήθος των αμαρτιών τους, πέφτουν συνεχώς στις ίδιες και χειρότερες.

Έτσι οι άγιοι πατέρες, δείχνοντας και σε αυτούς τους ανθρώπους φιλανθρωπία και πατρική ευσπλαχνία, και θέλοντας να τους τραβήξουν από την απόγνωση, έβαλαν εδώ αυτή την παραβολή (Λουκ. 15:11-32) μετά την προηγούμενη, για να ξεριζώσουν το πάθος της απόγνωσης και να παρακινήσουν προς την αρετή, και με τον άσωτο δείχνουν σε όλους τους αμαρτωλούς τη φιλανθρωπία και την άπειρη αγαθότητα του Θεού και ότι δεν υπάρχει καμία αμαρτία που να μπορεί να νικήσει την άπειρη φιλανθρωπία του.

Οι δύο γιοι είναι οι δίκαιοι και οι αμαρτωλοί. Ο μεγαλύτερος γιος είναι εκείνος που πάντοτε μένει στις εντολές του Θεού και στο καλό και καθόλου δεν ξεμακραίνει από τον Θεό.

Ο νεότερος είναι εκείνος που αγάπησε την αμαρτία και με τις αισχρές πράξεις του απομακρύνθηκε από τον Θεό, και τη φιλανθρωπία που έδειξε σ' αυτόν ο Θεός την κατασκόρπισε ζώντας άσωτα, μη διατηρώντας δηλαδή σώο το κατ' εικόνα, και ακολούθησε τον πονηρό δαίμονα και δια μέσου των ηδονών έκανε εκείνου τα θελήματα και δεν μπόρεσε να χορτάσει την επιθυμία του.

Διότι η αμαρτία είναι πράγμα που δεν χορταίνεται και παρασέρνει με την πρόσκαιρη ηδονή, την οποία το Ευαγγέλιο παρομοιάζει με τα ξυλοκέρατα που είναι τροφή των χοίρων. Όπως τα ξυλοκέρατα στην αρχή βγάζουν μια μικρή γλυκύτητα και ύστερα μένει κάτι τραχύ και σαν άχυρο στο στόμα, το ίδιο συμβαίνει και με την αμαρτία.

Αφού, λοιπόν, ο άσωτος μετά βίας συνήλθε, καθώς πέθαινε από την πείνα της αρετής, πήγε στον Πατέρα λέγοντας: «Πατέρα, αμάρτησα στον ουρανό και ενώπιόν σου και δεν είμαι άξιος να λέγομαι γιός σου». Εκείνος όμως τον δέχτηκε, καθώς επέστρεψε με μετάνοια, χωρίς να τον μαλώσει καθόλου, αλλά τον αγκάλιασε δείχνοντας τη θεϊκή και πατρική ευσπλαχνία Του. Και του έδωσε ένδυμα, δηλαδή το άγιο βάπτισμα, και δαχτυλίδι, δηλαδή σφραγίδα και αρραβώνα, τη χάρη του Αγίου Πνεύματος, και επίσης και υποδήματα, για να μην πληγώνονται πλέον τα κατά Θεόν βήματά του από τα φίδια και τους σκορπιούς, αλλά να μπορεί να συντρίβει τα κεφάλια τους. Και μετά απ' αυτά ο Πατέρας από την πολλή του χαρά θυσίασε για χάρη του και το θρεφτό μοσχάρι, δηλαδή τον Υιό Του τον μονογενή, και του έδωσε να μεταλάβει τη σάρκα και το αίμα Του, έστω και αν ο

μεγαλύτερος γιος, απορώντας για την υπεράπειρη ευσπλαχνία Του, είπε αυτά που είπε.

Ο φιλάνθρωπος όμως Πατέρας και εκείνον τον έκανε να σωπάσει, λέγοντας με ηπιότητα και πραότητα: «Παιδί μου, εσύ πάντοτε είσαι μαζί μου, και έπρεπε να χαρείς μαζί με τον Πατέρα σου, γιατί ο αδελφός σου αυτός ήταν προηγουμένως νεκρός από την αμαρτία και τώρα ανέζησε με την μετάνοια. Ήταν χαμένος, καθώς απομακρύνθηκε από μένα με τη συνήθεια των ηδονών, και τον βρήκα, με τη δική μου ευσπλαχνία και συμπάθεια».

Η παραβολή αυτή μπορεί να προσαρμοστεί και στον εβραϊκό λαό και σ' εμάς τους εξ εθνών Χριστιανούς.

Γι' αυτή την αιτία, λοιπόν, έβαλαν εδώ οι άγιοι πατέρες αυτή την παραβολή που ξεριζώνει, όπως είπαμε, την απόγνωση και τη δειλία και παρακινεί στη μετάνοια και τη μεταμέλεια εκείνον που αμάρτησε σαν τον άσωτο. Και είναι ισχυρότατο όπλο για την απόκρουση των βελών του εχθρού και οχύρωμα δυνατό.

Διασκευή για την Κ.Ο. του κειμένου του Τρωδίου με τη βοήθεια και της μετάφρασης του αγίου Αθανασίου του Παρίου που περιέχεται στο βιβλίο Νέον Λειμωνάριον, Βενετία 1819, σελ. 271.

Πηγή : <https://www.koinoniaorthodoxias.org/>